

hetsen mot Kampuchea hetsen mot Kampuchea hetsen i

Frykt for sannheten!

«Gjentar du en løgn ofte nok, så blir det en sannhet». Omtrent sånn skal Hitlers propagandaminister Goebbels ha ordlagt seg. Omtrent sånn kan også mottoet for den internasjonale hetskampanjen mot Kampuchea stilles. For det som presenteres av historier om angivelige massakre i Kampuchea bygger på et så fantastisk tynt kildemateriale at det knapt ville blitt godkjent til ei historisk særavgave på gymnaset om vanlige regler blir lagt til grunn. Men når det gjelder Kampuchea er alt tillatt.

Alle har hørt (og bl.a. lest i Elev-70) historiene om at Kampuchreas statsminister sjøl skal ha «sagt» at 1 million er myrda. Alle har hørt historiene om det angivelige «blodbadet» ved evakueringa av Phnom Penh. Til og med bilder av angivelige henrettelser har gått verdenspressen rundt.

Løgnene er så mange at det ville kreve flere ekstrainumre av Røde Garde for å tilbakevise dem. Men alle som en stammer de fra omtrent de samme kildene. Vi skal her bare ta et par eksempler for å vise hvor tynne de er.

I en del aviser har det fi-

gurert et «intervju» med Kampuchreas statsminister der han skal ha sagt følgende:

FALSKT INTEREVJU

«Under fem års krigføringa døde over en million cambodianere. Den nåværende befolkning i Cambodia utgjør fem millioner. Før krigen var det syv millioner.

— Hva hendte så med den andre millionen?

— Det er helt utrolig at dere europeere gidder å bry dere med disse krigsforbryterne.»

«Intervjuet» stammer fra den italienske katolske

avisa «Famiglia Christiana». Først, er det sannsynlig at statslederen i Kampuchea har sagt noe slikt? Dette «sitatet» strider mot alt annet av offisielle uttalelser.

BEVISST LØGN

Lederne for Kampuchea har flere ganger uttalt at de mener Kampuchea har for få innbyggere, og at befolkninga helst burde økes til 15–20 millioner. Om sitatet skulle vært ekte, strider det mot alt annet offisielt materiale fra Kampuchea.

Vel, er det ekte? En fransk pater som heter Francois Ponchaud har skrevet en bok som heter «Kambodsja år null» som er svært fiendtlig innstilt til Kampuchea. Han ble spurt av en amerikansk journalist om hvorfor han ikke hadde brukt Famiglia Christianias intervju med Khieu Samphan som kilde. Han svarte i brev: «Jeg siterte ikke Famiglia Christiana fra september 1977 fordi jeg visste med sikkerhet at den italienske journalisten som skriver i den avisa, aldri har intervjuet Khieu Samphan.» Han viste dette fordi han var sammen med henne hele tida da intervjuet angivelig skulle ha blitt gjort. Pon-

H. H. Ramm

haud er i alle fall såpass ærlig at han unnlater å bruke kilder som han veit er falske, så edel er imidlertid ikke Hans Henrik Ramm, Elev-70s «ekspert» på Kampuchea. Ramm visste det antakelig da, og han veit det helt sikkert nå, at hans kilder var falske, men noe dementi kom aldri. Skulle Ramm og hans likesinnede dementere det av deres kilder som etter hvert viste seg uholdbare, ville det nemlig ikke bli noe som helst igjen av deres påstander om «folkemord».

En annen kilde som ligger til grunn for hetsen er en bokanmeldelse skrevet av den kjente franske journalisten Jean Lacoture. Boka han anmeldte var nettopp Ponchauds «Kambodsja år null». Hans avisartikkel har gått verden over som «kilde» for påstander om folkemord. Men artikkelen ble raskt grundig tilbakevist, bl.a. av den ame-

rikanske journalisten Noam Chomsky. Lacoture kom til slutt med et svar i New York Times Book Review der han bl.a. sa:

«Noam Chomskys rettelser har plaget meg. Ved å peke ut visse feil i sitatene, stiller han spørsmålsteget ikke bare ved min respekt for teksten og sannheten, men også ved saken jeg prøvde å forsvare. Særlig angrer jeg på at jeg har tilagt visse ting villedende mening og jeg skulle ha undersøkt bedre tallene på ofre, tall som kommer fra kilder som er tvilsomme. Min lesning av Ponchauds bok var preget av hastverk, var følelsesmessig intens, for rask til å velge ut polemiske poenger.»

MISLYKKA «HØRING»

Sånn er hele kildematerialet; prega av uhyre «følelsesmessig» omgang med såvel tall som kilder. Innholdet i det er filler og bein, tjuvtriks og løgn. Dette er bare to eksempler, men nesten alt Ramm og hans likesinnede hevder kan føres tilbake til disse og et par andre «kilder».

Hva så med «Kambodsja-høringen» som Ramm sto i spissen for, og som han ganske spåkt omtaler i

intervjuet i OD-avisa? Ramm slår ikke akkurat på stortromma, og det skyldes en ting: Høringa var slett ingen suksess og den brakte intet nytt verken av opplysninger eller av dokumentasjon. Høringa gikk ikke som ild i tørt gras gjennom verdenspressen som Ramm hadde håpet. Bl.a. representanten fra Danmarks Radio og journalisten fra Far Eastern Economic Review sa at høringa hadde verken bidratt til klarhet eller til å bringe sannheten nærmere.

HANS HENRIK RAMM & CO JUGER FORDI DE FRYKTER SANNHETEN

Konklusjonen er entydig: Hetsen mot Kampuchea bygger på løgn. Dette styrkes kraftig ved at Elev-70 eller høringa for den saks skyld ikke har tillatt en eneste person med en annen oppfatning å slippe til. Som f.eks. professor Malcolm Caldwell, Noam Chomsky, Michael Morrow, Laura Summers, Steve Heder, Georg Hildebrand osv. — Av frykt for sannheten!

Over halvparten av verdens 4 milliarder innbyggere har for lite mat. 1 milliard mennesker lever på sultegrensa. Hver dag dør 82.000 barn under 15 år av sult, feilernæring og sykdom. 800 millioner av verdens voksne innbyggere er analfabeter. I Latin-Amerika bor 36 millioner av bybefolkninga i slumhytter av bølgeblikk.

Hva er årsaken til denne nøden? Er det vi i Norge som tar maten ut av munnen på dem? Hva kan vi gjøre for å hjelpe folk i de fattige landa?

Årsaken til at det store flertallet av jordas befolkning lever i u-land med stor matmangel, analfabetisme og mye sykdom, er egentlig enkel å forstå. I lang tid har landa i den 3. verden blitt holdt nede i kunstig underutvikling som kolonier under andre land. Alle naturressurser er tatt ut av landet. Profitten er beholdt av kolonimakta og blitt investert andre steder. Landet har ikke fått utvikle egen industri.

I Eritrea har italienerne og seinere etiopierne dyrket bomull og frukt for eksport, mens folk sulta og trengte matkorn. På Sri Lanka (tid. Ceylon) som før koloniseringa var et av østens rikeste riskamre, la engelskmenne om produksjonen til te som de sjøl eksporterte.

3. VERDEN ER KUNSTIG UNDERUTVIKLA

Folk ble holdt effektivt nede ved ikke å bygge skoler. Tvert i mot ble skolesystemet i mange koloniland bygget ned. Før Frankrike tok Algerie som koloni, kunne flertallet av algirerne lese og skrive. Da landet igjen ble fritt, var 90 prosent analfabeter og flere skoler og universiteter var nedlagt.

I tida etter 2. verdenskrig var det mange land i Asia og Afrika som reiv seg løs fra koloniherrane og ble sjølstendige nasjoner. Allikevel er disse landa i dag fortsatt svært fattige og tilbakeleggende. Årsaken til dette ligger i første rekke i at landa i den 3. verden fortsatt blir undertrykt og økonomisk ut-

bytta av de gamle kolonimaktene og av supermaktene USA og Sovjet. De blir holdt som nykolonier.

Sri Lanka er verdens største produsent av te. Landet får 70 prosent av sine inntekter fra te-eksporten, men de må importere livsnødvendige matvarer. De fleste store teplantasjene eies fortsatt av britiske selskaper, og teprisene bestemmes på teauksjoner i London. Brooke Bond Liebing «tapte» i følge regnskapene sine i 1972 18.000 dollars på sine plantasjer, men tjente samtidig 118.000 pund på handelen med Ceylon-te. Sri Lankas egne kvinner og menn tjener ca. 4 kr. dagen for arbeidet på te-plantasjene.

SOVJET

UTBYTTER ANGOLA

I Angola kjøper Sovjet all kaffen som blir produsert for 30 prosent av prisen på verdensmarkedet. Bare for få år siden var Angola sjølberga med fisk og fiskeprodukter. I dag må de importere store mengder fisk som er tatt utafor Angolas kyster av sovjetiske og kubanske trålere. Dette er prisen landet må betale for våpenhjelpa fra Sovjet!

Vi vil hevde at slik «uhjelp» i de aller fleste tilfelle ikke hjelper landa i den 3. verden framover. Tvert i mot er dette utbyttingshjelp som først og fremst tar sikte på å gi kapitalistene enda

I Ali Gidher i Eritrea dy krigsfanger på åkrene. D få timer om dagen, og læ

Hvorfor dør 82 000 barn hver dag av sult?

Kampuchea hetsen mot Kampuchea

Hele folket i Kampuchea er mobilisert i å bygge opp landet. Idag er landet sjølberga med og eksporterer.

ørne bomull for å dyrke korn istedenfor. Her jobber etiopiske me mat og medisinsk tilsyn som eritreerne sjøl. De jobber noen og skrive og får politisk oppløring.

større profitt.

For hver krone utenlandske firmaer investerte i U-land i 60-åra, hentet de 2 kroner ut i profitt. På grunn av et lavt lønnsnivå, gjennomrenter på lån, og ved å ta seg dyrt betalt for teknologi er det store profitter å hente i u-landa. President Nyerere i Tanzania har sagt at det er vanlig å kreve en fortjeneste på 20 prosent før utenlandske firmaer vil investere i Afrika.

NEI TIL UTBYTTINGSHJELP

U-landas gjeldsbyrde til industriland har økt fra 58 milliarder dollars i 1970 til 200 milliarder dollars i 1977. Hvert år betaler landa i den 3. verden gjennomsnittlig 18-20 millioner dollars i renter på utenlandske lån. Dette er mer enn det de samla mottar i offentlig økonomisk og teknisk hjelp!

Ønsker vi å støtte folkene i den 3. verden må vi avvise denne typen «u-hjelp» som igjen knytter landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika til nye imperialistmakter.

Den som ønsker å hjelpe folk i den 3. verden i kampen mot sult og nød, har bare en veg å gå: Å støtte den kampen de sjøl fører for nasjonal frigjøring. Bare ved å kaste av seg bånd fra alle imperialistmakter og bli økonomiske og politiske herrer i sitt

eget land, kan problemene bli løst. Kampuchea er i dag, 3 år etter frigjøringa sjølberga med ris og analfabetisme er så godt som utrydda.

Bla. i Namibia, Azania, Zimbabwe, Eritrea, Sahara, Palestina, Burma, Thailand, Malaysia og Øst-Timor finnes det frigjøringsbevegelser som fører væpna frigjøringskamp. Regjeringene i landa i den 3. verden står i FN samla i en blokk og reiser krav overfor imperialistmaktene. Bla. krever de en ny økonomisk verdensordning.

SOVJET OG USA ER HOVEDFIENDEN

Det finnes mange imperialistmakter i verden i dag. Men det er USA og Sovjet som er de overlegent sterkeste og farligste. Ingen andre kan måle seg med dem i økonomisk styrke og innflytelse. Overalt hvor noe skjer, er de innblandet. De har baser, soldater og våpen over hele kloden. De kan arrangere statskupp i et annet land, slik USA gjorde i Chile og Sovjet i Afghanistan. Det er USA og Sovjet som er hovedfienden til landa i den 3. verden. Frigjøringsbevegelsene sloss for uavhengighet av de to supermaktene, og det er mot supermaktene landa i den alliansefrie bevegelsen retter sine krav.

Visste du dette?

– OM USAS KRIGFØRING MOT KAMPUCHEA:

- at USA førte krig mot Kampuchea i 5 år fra 1970 – 1975?
- at i denne krigen ble:
 - 800.000 drept og 240.000 invalidiserte
 - 80 prosent av fabrikkene, verkstedene og plantasjene ved fronten ødelagt
 - over halvparten av byene ødelagt
 - at i løpet av 200 dager i 1973 slapp USA 35.000 flylaster med bomber over Kampuchea
 - at USA slapp mer bomber over Kampuchea enn det ble brukt under HELE 2. verdenskrig
 - at de siste dagene før frigjøringa overførte USA daglig 565 tonn ammunisjon til sine allierte i Kampuchea,

– OM KAMPUCHEA FØR OG ETTER FRIGJØRINGA 17. APRIL 1975

- at innbyggerallet i hovedstaden Phnom økte fra ca. 400.000 til ca 3 millioner rett før frigjøringa på grunn av krigen, og at det derfor var tvingende nødvendig å evakuere byen etter frigjøringa for at folk ikke skulle sulte i hjel
- at forsiktige anslag sier at ca. 15.000 sultet i hjel bare i Phnom Penh de siste månedene før frigjøringa
- at før frigjøringa var analfabetismen 75 prosent på landsbygda og 60 prosent i byene.
- at i dag kan 80 – 90 prosent lese og skrive
- at allerede i 1977, to år etter frigjøringa, kunne Kampuchea EKSPORTERE 266.000 tonn ris, etter at folkets behov var dekket.

– OM KAMPUCHEAS FORHOLD TIL ANDRE LAND

- at mer enn 80 land har opprettet diplomatiske forbindelser med Kampuchea etter frigjøringa.
- at Kampuchea er medlem av FN og av den alliansefrie bevegelsen
- at konferansen av alliansefrie stater har vedtatt full støtte til Kampuchea, og at Kampuchea nyter stor anseelse blant landa i den 3. verden.

– OM HETSEN MOT KAMPUCHEA

- at ingen av de kildene bla. Unge Høyre bruker i hetsen mot Kampuchea noensinne har satt sine bein på Kampucheansk jord.
- men at alle som har vært i Kampuchea (men som det aldri står om i de borgerlige avisene) har kommet med uttalelser som står stikk i strid med hetsen. Blant de som har besøkt Kampuchea og som har imøtegått hetsen er:
 - Sveriges ambassadør i Peking, Kaj Bjørk
 - representanter fra Tanzania
 - Burmas president U Ne Win
 - den svenske ambassadøren i Thailand, Jean-Christopher Øberg
 - Malaysias utenriksminister Tunku Ahmad Rit-haudeen
 - Laos president Suophannavong
 - det jugoslaviske nyhetsbyrået Tanjug for bare å nevne noen få...
 - at Hans Henrik Ramm, lederen for den løgnaktige «Kambodsjahøringen» i april og intervjuet i Elev-70, mannen som plutselig har blitt så opptatt av «menneskerettighetene» for Kampucheanere, på et tidlig tidspunkt støttet USAs aggresjonskrig og folkemord i Indo-Kina, og at han i et intervju i Unge Høyreavisa EXTRA midt under den verste bombinga av Vietnam og Kampuchea gjorde seg til talsmann for en «nøytral holdning»...

Tror du

at folkehæren i Kampuchea som frigjorde landet den 17. april 1975, og som ikke mottok noen som helst støtte i form av tropper fra andre land, kunne beseire USAs mektige krigsmaskin, uten å ha enorm oppslutning blant folket i Kampuchea?

Hvor dypt

tror du Hans Henrik Ramm og andres «solidaritet» stikker når de solidariserer seg med USAs krig mot Indo-Kina helt fram til 1975 og når deres «solidaritet» etter dette hele tida retter seg mot de modige folkene som kastet morderne fra USA ut?

SOVJET I AFRIKA

livsfarlig samarbeidspartner for frigjøringsbevegelsene

Makthaverne i Sovjet påstår at deres politikk er bygd på internasjonal solidaritet. Med utgangspunkt i hva som skjer i Afrika spør vi:

- Når kubanske soldater under kommando av russiske offiserer voldtar kvinner i Eritrea og Angola – er dette da utslag av «internasjonal solidaritet»?
- Når kubanske og etiopiske soldater på oppdrag fra Moskva terrorbomber landsbyer i Eritrea med napalm – er det da utslag av «internasjonal solidaritet»?
- Når kubanske og etiopiske soldater på ordre fra Kreml likviderer tusener av eritreiske frigjørings-soldater – er dette da utslag av «internasjonal solidaritet»?

KUBANERNE ER KANONFØDE OG LEIESOLDATER

Den første virkelig store krigen Sovjet førte på det afrikanske kontinent var i Angola i 1975/76. Ved hjelp av titusener av kubanske leiesoldater tok Sovjet makta i landet etter å ha provosert fram en blodig borgerkrig. Suksessen i Angola har bokstavelig talt gitt Bresjnev blod på tann. Han står bak kuppforsøk (Sør-Jemen og Sudan), slavebinder land økonomisk og plaffer ned frigjørings-soldater for fote.

Men Sovjet gjør ikke grovarbeidet sjøl. Det beskjedne antall russere som finnes i Afrika er som regel høyere offiserer og militære rådgivere – og sjølsagt KGB-agenter. Bresjnevs fotfolk – kanonføden og leiesoldatene – er kubanere. Ikke mindre enn 46 000 kubanske soldater står i dag på afrikansk jord fordelt på 16 land!

REAKSJONÆRE REGIMER

Men hjelper ikke kubanerne progressive regjeringer i kamp mot fascistiske og imperialistiske? Ble ikke f.eks. portugiserne kasta ut av Angola? Vi skal ta for oss Angola spesielt, men først kaste et sideblikk på tre andre regimer som nyter godt av «hjelp» fra sosialimperialistene. Guinea under statsjef Sekoutoure har bistand av 3500 kubanere. Oberst Mengistu i Etiopia har hjelp av ca. 20 000 kubanere. Til og med til Idi Amin i Uganda har Bresjnev sendt 30 «rådgivere»! Slakteren Sekoutoure, fascisten Mengistu og råskinnnet Amin – er dette Afrikas «framskrittssvennlige og progressive krefter»? En slik påstand er latterlig.

SOVJETVENNLIG

Det eneste kriterium Bresjnev setter for å yte «hjelp» er at mottakerlandet viser vilje til å underlegge seg Sovjet. President Siad Barre i Somalia er et

Soldater i Somalia demonstrerer mot sosialimperialismen

godt eksempel. Da han i fjor kasta de sovjetiske militærekspertene ut av landet forvandra landet hans seg over natta, ifølge russerne, fra å være «anti-imperialistisk» og til og med «sosialistisk» til å bli «en støtte for imperialismen» og «verdensreaksjonen». Begrepene får mildt sagt et komisk skjær når et land så til de grader skifter karakter fordi en gruppe mennesker blir utvist.

TILFELLET ANGOLA

Sovjet, «NKP» og SV sier at Angola bygger sosialismen. Grunnlaget for denne utviklinga ble ifølge de samme folka lagt da den sovjet-støtta frigjøringsbevegelsen MPLA seira i borgerkrigen i 1976. Vi vil hevde at Angola under MPLS-regjeringa er blitt en rein Sovjet-satellitt og et av de landa som mest konsekvent legges åpent for imperialistisk utsuging.

FRIGJORDE MPLA ANGOLA?

Etter 500 års koloniherrdømme ble Portugal kasta ut av Angola i 1975. Tre væpna frigjøringsbevegel-

ser hadde æren for denne historiske seieren – MPLA, FNLA og UNITA. Hovedstøtta til frigjøringskampen kom hele tida fra Kina, noe som bl.a. ble markert ved at de tre frigjøringsbevegelsene i 1975 dro på en felles delegasjonstur til Peking for å takke for hjelpa. Sovjet ga minimal støtte til kampen mot portugiserne, og våpna som kom derfra var gamle og utrangerte håndvåpen.

Etter at frigjøringsbevegelsene hadde undertegna *Alvorsavtalen* og blitt enige om et felles grunnlag for gjenoppbygginga, kasta Sovjet seg inn i maktkampen med kjent «splitt og hersk»-taktikk. Sovjets hovedtaktikk var å pøse inn moderne tungt våpen og artilleri til én av frigjøringsbevegelsene – MPLA. På den måten klarte de å provosere fram en borgerkrig der helten fra frigjøringskampen ble brikker i supermaktsspillet. Da Angola mest av alt trengte nasjonal enhet, sendte Bresjnev våpen til én av forhandlingspartene.

STØTT IKKE «SKOL SOL»!

I landet sør for Angola, Namibia, slåss frigjøringsbevegelsen SWAPO for frigjøring av landet sitt. AUF, Sosialistisk Ungdom og «Kommunistisk Ungdom» står i år bak aksjonen Skol-Sol som skal samle inn penger til SWAPO-leire i Angola.

Vi støtter fullt ut SWAPOs kamp for frigjøring av Namibia. Men vi støtter ikke dette prosjektet som går til leirer i Angola.

For 3 år sia sto Sovjet nesten uten posisjoner i Afrika. Den første krigen Sovjet førte på afrikansk jord, var i Angola i 1975/76. I dag har Sovjet og Cuba etablert seg i 16 afrikanske land med soldater og offiserer. En av hovedtaktikkene Sovjet bruker for å øke sin innflytelse, er å få innpass i frigjøringsbevegelsene.

Regimet i Angola hviler på bajonetter fra Cuba og på Sovjets politiske støtte. Vi mener det er livsfarlig for SWAPO å samarbeide med disse kreftene, og at det kan sette hele frigjøringa av Namibia på spill. Cuba har åpent sagt at de er villige til å invadere Namibia dersom det skulle bli nødvendig.

På dette tyske kartet markerer svarte sirkler med stjerner inni at det står kubanske tropper eller militære «rådgivere» i landet.

Forts. fra side 1

oppdaget dette, måtte hun betale avgift for å komme ut og handle, eller hun måtte betale politimannens kone for å gjøre det for henne.

Flyktningene blir også utnyttet politisk. F.eks. kom en minister ved navn Dawee til makta gjennom at han utstedte thailandske identitetskort til flyktninger mot at de skulle stemme på han i valget.

– Drives det geriljavirksomhet mot Kampuchea fra leirene som ligger like ved grensa?

– Sjøl om det stort sett er thailendere og ikke flyktninger som driver med grenseprovokasjoner, så

kan de fritt sende ververe inn og ut av leirene. Det finnes flyktninger som er med på sånt, og de drar da ut og inn av leirene i løpet av natta.

– Fantes det tjenestemenn fra USA i leirene?

– Ja, de hadde en sterk stilling. Enkelte av dem var også gjenkjent som tidligere ledere av konsentrasjonsleire i Sør-Vietnam.

– Hvorfor reiste du fra Thailand?

– Jeg har aldri fått oppgitt noen grunn, men jeg ble fengslet og seinere kastet ut. Jeg hadde venner i Thailand som motarbeidet fascistregimet, og det er nok grunnen til at jeg måtte dra.

«Landet ved havet»

Ungdomshefte

Landet ved havet

Nytt ungdomshefte om Eritrea. Inneholder reportasje og bilder fra Eritrea i sommer, stoff om Eritreas historie og supermaktene og Afrikas Horn. Kjøp det sjøl, og selg det i skolegården før og under Operasjon Dagsverk! Bestilles fra Forlaget Oktober, Boks 6875, St. Olavs plass, Oslo 1. Pris kr. 5.

ABONNER PÅ RØDE GARDE Kr. 30 pr. år
avisa til rød ungdom

JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE I ETT ÅR OG BETALER 30 KR. NÅR JEG FÅR FØRSTE NUMMER I POSTEN

navn

adresse

o. bosted